

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 565

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 40 din 30 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 23 și ale art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență	2–5
Decizia nr. 81 din 27 februarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Codul de procedură civilă	6–7
Decizia nr. 134 din 20 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală	8–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
147. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare pentru aprobarea Normelor privind prevenirea, pregătirea și răspunsul în caz de situații de urgență pentru categoria de pregătire pentru urgență IV și categoria de pregătire pentru urgență VI.....	11
1.122. — Ordin al ministrului transporturilor pentru modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor nr. 342/2017 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile și serviciile specifice asigurate de Școala Superioară de Aviație Civilă	12
2.458. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru completarea anexei nr. 3 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 517/2016 pentru aprobarea de proceduri aferente unor module care fac parte din procedura de funcționare a sistemului național de raportare — Forexdebug.....	13–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 40**

din 30 ianuarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 23 și ale art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 23 și ale art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Holland Farming Agro — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.565/98/2014/a9 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.000D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Monica Livescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.001D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. (1) pct. 23 și a art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Holland Farming Agro — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.565/98/2014/a11 al Curții de Apel București — Secția a V-a civilă.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Monica Livescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public și reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate arată că sunt de acord cu conexarea cauzelor.

7. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.001D/2016 la Dosarul nr. 2.000D/2016, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului ales prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și arată că lipsa dosarului de fond și contextul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate pot face dificilă urmărirea finalității invocării excepției, din perspectiva necesității de interpretare. Este adevărat că instanța de contencios constituțional face o

interpretare în abstract prin raportare strict la prevederile constituționale, însă situația în care este necesară interpretarea normelor criticate este circumscrisă felului în care, în mod arbitrar și cu rea-credință, se întocmește un plan de reorganizare. Pe fond, soluția în cauză a fost pozitivă, însă problema de drept rămâne de actualitate. În continuare, prezintă aspecte legate de aplicarea normelor legale criticate în practică.

9. Totodată, arată că textele criticate necesită o interpretare constituțională raportat la art. 135 din Constituție, respectiv care sunt criteriile în funcție de care sunt aleși creditorii indispensabili, astfel că sintagma „aceleași condiții financiare” trebuie lămurită, pentru a nu fi lăsată la aprecierea administratorului judiciar, iar, în continuare, susține excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată prin notele scrise.

10. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public arată că sunt două texte legale criticate, iar, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 23 din Legea nr. 85/2014, solicită respingerea ca inadmisibilă, deoarece aceasta este nemotivată, întrucât nu se arată care sunt acele condiții de concurență la nivel constituțional și care dintre acestea și sub ce aspect sunt încălcate, făcându-se doar trimitere la art. 135 din Constituție. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

11. Prin încheierile din 27 septembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 2.565/98/2014/a9 și nr. 2.565/98/2014/a11, **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) pct. 23 și ale art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție ridicată de Societatea Holland Farming Agro — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, pe de o parte, că prevederile art. 5 alin. (1) pct. 23 din Legea nr. 85/2014 sunt contrare art. 57 și art. 135 din Constituție și solicită instanței de contencios constituțional să constate neconstituționalitatea acestora în măsura în care se interpretează și se aplică astfel încât ar permite constituirea arbitrară a listei creditorilor indispensabili, fără respectarea condițiilor de concurență consacrate la nivel constituțional, rezultată din sintagma „în aceleași condiții financiare”.

13. Pe de altă parte, consideră că dispozițiile art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 sunt contrare art. 21 și art. 135 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin

prisma art. 20 din Constituție, în măsura în care sunt interpretate în sensul că se exceptează de la controlul de legalitate al instanței de judecată chiar obiectul hotărârii, respectiv planul de reorganizare propus. Această limitare a accesului la justiție ar nega însăși rațiunea prevederilor art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014, care permit, fără distincție, atacarea în justiție a hotărârii adunării generale de aprobare a planului de reorganizare. Or, dacă obiectul hotărârii îl constituie chiar planul de reorganizare, este absurd ca aplicarea textului de lege să fie limitată exclusiv la alte motive de nelegalitate a hotărârii, de ordin formal, și ar fi exceptat de la contestare, pe cale judiciară, planul de reorganizare propus și aprobat prin această hotărâre. Se aduce astfel atingere și dreptului de proprietate asupra creanței creditorului chirografar exclus de la planul de reorganizare, precum și scopului legii insolvenței prevăzut la art. 1 coroborat cu art. 133 alin. (1) din Legea nr. 85/2014.

14. În final, apreciază că este necesar ca judecătorul-sindic să poată controla dacă au fost respectate măsurile concordante cu ordinea publică, sub toate aspectele pe care le implică aprobarea unui plan de reorganizare, cu privire la nelegalitatea acestui plan, inclusiv sub aspectul drepturilor aparținând altor persoane — cum ar fi cele ale creditorilor neincluși în planul întocmit în fraudă legii, având în vedere obligația generală de protecție a statului consacrată prin art. 1 din Constituție.

15. **Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

16. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

17. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 23 și ale art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) pct. 23: „(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile au următoarele semnificații: [...] 23. creditorii indispensabili sunt creditorii chirografari care furnizează servicii, materii prime, materiale sau utilități fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți de niciun alt furnizor care oferă servicii, materii prime, materiale sau utilități de același fel, în aceleași condiții financiare;”;

— Art. 48 alin. (7): „(7) Hotărârea adunării creditorilor poate fi anulată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au

făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor sau ale căror voturi nu au fost consemnate în procesul-verbal întocmit. Hotărârea, cu excepția celei prin care a fost desemnat, poate fi atacată, pentru motive de nelegalitate, și de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.”

21. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, art. 44 cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 57 referitor la exercitarea drepturilor și a libertăților și art. 135 cu privire la economie. De asemenea, prin prisma art. 20 din Constituție, se menționează art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 cu privire la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 23 — *creditori indispensabili* — din Legea nr. 85/2014, acestea fac parte din *titlul preliminar* capitolul II — *Principii fundamentale ale procedurilor de prevenire a insolvenței și de insolvență. Definiții*, secțiunea a 2-a — *Definiții*, iar, în înțelesul acestei legi, creditorii indispensabili sunt creditorii chirografari care furnizează servicii, materii prime, materiale sau utilități fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți de niciun alt furnizor care oferă servicii, materii prime, materiale sau utilități de același fel, în aceleași condiții financiare.

23. De asemenea, din evaluarea dinamicii legislative în materie, Curtea observă că vechea reglementare, respectiv Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, se referea la faptul că, în vederea administrării eficiente a procedurii, planul poate desemna o categorie separată de creanțe, compusă numai din acele creanțe chirografare care aparțin furnizorilor fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți, iar lista acestor creanțe trebuia confirmată de administratorul judiciar.

24. Astfel, textul criticat în prezenta cauză definește în mod concret noțiunea de creditorii indispensabili și aduce un plus de claritate față de cel cuprins în Legea nr. 85/2006, respectiv sintagma „creditori indispensabili” se circumscrie creditorilor chirografari care dețin creanțe născute din furnizarea unor servicii, utilități, materii prime sau alte materiale care sunt strict necesare pentru funcționarea activității debitorului, furnizori care nu ar putea fi înlocuiți de niciun alt furnizor care oferă aceleași servicii, în aceleași condiții financiare.

25. Mai mult, potrivit art. 134 din Legea nr. 85/2014, în vederea votării planului de reorganizare se poate constitui categoria creditorilor indispensabili, astfel cum este aceasta definită la art. 5 pct. 23. Administratorul judiciar confirmă, în tot sau în parte, ori infirmă lista acestor creditorii. Lista creditorilor indispensabili este depusă de către debitor împreună cu celelalte documente prevăzute la art. 67 alin. (1) din aceeași lege, listă ce se anexează, menționându-se și creanțele acestora, la raportul întocmit de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, potrivit art. 97 din aceeași lege. Nedepunerea acestei liste conduce la decăderea debitorului din dreptul de a propune, în vederea votării planului de reorganizare, categoria creditorilor indispensabili.

26. Rațiunea creării acestei categorii de creditorii indispensabili este tocmai caracterul prestației lor, indispensabil pentru continuarea activității debitorului în reorganizare, respectiv faptul că prestarea serviciilor lor nu poate fi întreruptă și înlocuită, fiind în acord cu însăși scopul prevederilor legale în

materia insolvenței, mai cu seamă în ceea ce privește acordarea șanseii de redresare a activității debitorului, atunci când este posibil. Așadar, legiuitorul are competența de a defini și stabili un regim juridic propriu acestor creditori în procedura insolvenței.

27. În ceea ce privește condițiile de concurență consacrate la nivel constituțional, potrivit prevederilor art. 135 alin. (1) din Constituție, economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, care se coroborează cu cele ale alin. (2) lit. a) și b), în virtutea cărora statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție și protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, precum și cu cele ale art. 45 din Constituție referitoare la libertatea economică. Astfel, Curtea, în jurisprudența sa, spre exemplu prin Decizia nr. 59 din 17 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 februarie 2007, a statuat că art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție instituie obligația statului de a asigura protecția concurenței loiale, obligație ce reprezintă garanția constituțională a libertății concurenței, iar libera concurență este reglementată la nivel de lege, și nu în plan constituțional. De asemenea, prin Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, paragraful 16, Curtea a statuat că principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

28. Ca atare, Curtea constată că textul art. 5 pct. 23 din Legea nr. 85/2014 se circumscrie tocmai cerințelor constituționale invocate de autoarea excepției în susținerea acesteia, prin prisma scopului legii privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, respectiv instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șanseii de redresare a activității acestuia, ceea ce este în acord cu principiul concurenței loiale și principiul economiei de piață, cu respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice, protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

29. Cu privire la dispozițiile art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014, Curtea constată că acestea au mai format obiectul controlului de constituționalitate, sens în care este, spre exemplu, Decizia nr. 767 din 10 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 6 ianuarie 2016. Cu acel prilej, Curtea a arătat că, prin Decizia nr. 390 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2007, s-a constatat că art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 prevedea dreptul judecătorului-sindic de a desființa hotărârea nelegală a adunării creditorilor la cererea creditorilor care au votat împotriva adoptării hotărârii respective și au cerut consemnarea acestui fapt în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor care au lipsit justificat de la adunare. Hotărârile luate în adunarea creditorilor privesc realizarea intereselor legitime ale acestora, în mod colectiv, în vederea recuperării creanțelor lor. În aceste condiții, acționarii debitorului nu au nicio justificare pentru a cere desființarea hotărârii adunării creditorilor. De altfel, acționarii respectivi nu sunt participanți în nume propriu în procedura insolvenței, participant fiind debitorul persoană juridică, direct ori reprezentat de administratorul sau de lichidatorul judiciar.

30. Din economia prevederilor art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 reiese că hotărârea adunării creditorilor poate fi anulată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor sau ale căror voturi nu au fost consemnate în procesul-verbal întocmit. Hotărârea, cu excepția celei prin care a fost desemnat, poate fi atacată, pentru motive de nelegalitate, și de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar.

31. Astfel, din compararea prevederilor legale criticate cu cele care au fost abrogate, respectiv art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, și asupra cărora Curtea Constituțională a exercitat controlul de constituționalitate, Curtea observă că prin noile prevederi se extinde sfera celor care pot formula cerere de anulare a hotărârii adunării creditorilor, respectiv a fost inclus și administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, precum și faptul că se precizează că hotărârea adunării creditorilor poate fi anulată, stabilind astfel natura acțiunii prin care se atacă hotărârea adunării creditorilor ca fiind o acțiune în anulare a hotărârii adunării creditorilor.

32. Totodată, Curtea, în jurisprudența sa, a arătat că prevederile legii insolvenței **stabilesc competențele exclusive în cadrul procedurii insolvenței**. Astfel, judecătorul-sindic efectuează controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului și soluționează procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței, administratorul judiciar ori lichidatorul sau, în mod excepțional, debitorul, dacă acestuia nu i s-a ridicat dreptul de a-și administra averea, exercită atribuțiile manageriale, în vreme ce creditorii, prin organele acestora, pot controla, sub aspectul oportunității, deciziile manageriale adoptate de persoanele competente.

33. Astfel, art. 45 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 stabilește principalele atribuții ale judecătorului-sindic, printre acestea regăsindu-se și confirmarea planului de reorganizare, după votarea lui de către creditorii. Totodată, prevederile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 prevăd că atribuțiile judecătorului-sindic sunt limitate la controlul judecătoresc al activității administratorului judiciar și/sau al lichidatorului judiciar și la procesele și cererile de natură judiciară aferente procedurii insolvenței. Atribuțiile manageriale aparțin administratorului judiciar ori lichidatorului judiciar sau, în mod excepțional, debitorului, dacă acestuia nu i s-a ridicat dreptul de a-și administra averea. Deciziile manageriale ale administratorului judiciar, ale lichidatorului judiciar sau ale debitorului care și-a păstrat dreptul de administrare pot fi controlate sub aspectul oportunității numai de către creditorii, prin organele acestora.

34. Delimitarea prin lege a competențelor tuturor celor implicați în procedura prevăzută de legea insolvenței stabilește cadrul procesual în care părțile își pot exercita eficient drepturile procesuale. **Extinderea competenței judecătorului-sindic asupra controlului oportunității deciziilor adoptate în activitatea de administrare a debitorului** ar constitui o depășire a atribuțiilor instanțelor judecătorești, o intervenție inadmisibilă în activitatea de organizare și funcționare a unei societăți comerciale. **Controlul exercitat de instanță trebuie să se limiteze la aspectele de legalitate ale deciziilor manageriale, iar nu să cenzureze opțiunile considerate oportune de către persoanele competente legal în exercitarea atribuțiilor de administrare, respectiv administratorul judiciar sau lichidatorul** (a se vedea Decizia nr. 525 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009).

35. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată, Curtea observă că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. De asemenea, textul constituțional menționat prevede faptul că dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate.

36. În acest context, Curtea reține că, în cazul dedus judecății, litigiul nu poartă asupra unui drept de proprietate și nici asupra unei creanțe asupra statului, fiind vorba de drepturi de creanță invocate de părți și care, în ipoteza aprobării/confirmării planului de reorganizare, nu ar mai putea ajunge să fie satisfăcute, respectiv drept de proprietate asupra unor creanțe ale creditorului chirografar exclus prin planul de reorganizare. Or, câtă vreme Constituția nu garantează satisfacerea efectivă a oricărei creanțe, indiferent de debitor, ci numai a creanțelor asupra statului, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu contravin principiilor constituționale enunțate. De altfel, posibilitatea adoptării unui plan de reorganizare prin care anumite creanțe să nu mai fie satisfăcute este permisă numai în cazurile în care printr-o evaluare a patrimoniului debitorului ajuns în stare de insolvență se poate concluziona că acele creanțe, datorită rangului lor și a ordinii de preferință, oricum nu ar fi satisfăcute nici prin procedura lichidării judiciare (în acest

sens, a se vedea și Decizia nr. 116 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 12 mai 2014).

37. Așadar, aplicând considerentele de principiu cu privire la limitele dreptului de proprietate la prevederile criticate, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție, având în vedere că, astfel cum reiese din ansamblul Legii nr. 85/2006, toate creanțele creditorilor, indiferent de categoria acestora, sunt înscrise în tabelul de creanțe, însă procedura insolvenței nu garantează recuperarea integrală a creanțelor aparținând tuturor creditorilor, scopul insolvenței fiind instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență.

38. De altfel, și jurisprudența Comisiei Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu Decizia din 10 martie 1981, pronunțată în Cauza *X împotriva Belgiei*, este în sensul că procedurile legale instituite în materia insolvenței, de principiu, nu reprezintă o privare de proprietate asupra bunurilor, ci o măsură de control al folosirii acestora, în concordanță cu interesul general, potrivit art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 10 martie 2003, Cauza *Luordo împotriva Italiei*, paragraful 67). În acest context, Curtea Constituțională reține că, în virtutea prevederilor convenționale, de principiu, statele au o anumită marjă de apreciere cu privire la adoptarea legilor pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general.

39. În ceea ce privește celelalte aspecte menționate, Curtea observă că autoarea excepției critică textele de lege prin prisma unor presupuse și ipotetice interpretări ce s-ar aduce textelor criticate. Or, Curtea constată că acestea sunt chestiuni care țin de interpretarea și aplicarea legii la spețele deduse judecății, fiind atributul celor care sunt îndrituiți cu asemenea operațiuni la cazuri concrete și care trebuie să acționeze cu respectarea principiului bunei-credințe, neintrând în sfera contenciosului constituțional.

40. Față de cele expuse mai sus, Curtea reține că prevederile criticate sunt în acord cu prevederile constituționale și convenționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

41. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Holland Farming Agro — S.R.L. din București în dosarele nr. 2.565/98/2014/a9 și nr. 2.565/98/2014/a11 ale Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) pct. 23 și ale art. 48 alin. (7) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a V-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 81

din 27 februarie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1)
din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adriana Dumitriu în Dosarul nr. 22.363/4/2015 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.393D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate nu pot fi interpretate decât în sensul că partea care invocă incidența unui caz de recuzare este singura care alege modalitatea concretă în care formulează o astfel de cerere, astfel încât apreciază că textul de lege criticat nu limitează dreptul de acces liber la justiție, nu afectează dreptul la apărare, iar dispozițiile normative sunt suficient de clar redactate, astfel încât partea să poată înțelege toate garanțiile procesuale de care beneficiază pe toată durata procesului. Prin urmare, apreciază că prin textul legal criticat nu sunt încălcate dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 22.363/4/2015, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adriana Dumitriu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare formulate împotriva unui judecător.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, în lipsa specificațiilor privind cine decide modalitatea de formulare a cererii, lasă președintelui de complet, care poate fi chiar judecătorul recuzat, posibilitatea de a impune părții modalitatea de formulare a cererii de recuzare, deși, intenția legiuitorului, care nu este foarte clară, este ca partea să decidă asupra modalității. Astfel, dispozițiile legale criticate sunt lipsite de claritate, în sensul că nu se prevede dacă judecătorul recuzat sau partea care formulează cererea de recuzare decide asupra modalității de formulare a cererii de recuzare, respectiv în formă verbală sau în scris.

6. Se mai arată că prin formularea verbală a cererii de recuzare în ședința publică este afectată solemnitatea ședinței.

7. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă principiile constituționale invocate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 47 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Cererea de recuzare se poate face verbal în ședință sau în scris pentru fiecare judecător în parte, arătându-se cazul de incompatibilitate și probele de care partea înțelege să se folosească.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la calitatea legii și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispoziția legală criticată reglementează condițiile de formă a cererii de recuzare a judecătorilor într-o cauză, lăsând posibilitatea părții interesate de a formula cererea de recuzare în două modalități, respectiv verbal în ședință, când va fi consemnată în încheierea de ședință, sau în scris, situație în care partea o poate depune fie la termenul de judecată, fie prin intermediul registraturii.

16. În legătură cu afirmația autoarei excepției potrivit căreia acest text legal ar încălca cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii, Curtea reține că normele juridice nu există izolat, ci ele trebuie raportate la întreg ansamblul normativ din care fac parte. Astfel, art. 44 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede faptul că cererea de recuzare poate fi formulată de către părți dacă judecătorul se află într-unul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de lege, iar dispoziția legală criticată stabilește modalitatea în care aceasta poate fi făcută, respectiv verbal în ședință sau în scris. Totodată, potrivit art. 47 alin. (3) și (4) din Cod, este inadmisibilă cererea de recuzare întemeiată pe alte motive decât cele prevăzute de lege, situație în care inadmisibilitatea se constată chiar de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare. Prin urmare, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

17. În acord cu jurisprudența constantă a Curții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 439 din 10 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2007, Decizia nr. 718 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 8 iulie 2010, sau Decizia nr. 1.007 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 20 septembrie 2011), accesul

liber la justiție nu este un drept absolut, a cărui exercitare nu ar putea fi condiționată prin lege de îndeplinirea unor cerințe prealabile și de respectarea unor termene de prescripție sau de decădere. Important este ca persoana care se consideră lezată în drepturile, libertățile sau interesele sale legitime să aibă efectiv posibilitatea de a se adresa instanței judecătorești competente, iar, în cadrul judecării cauzei sale, să beneficieze de toate garanțiile și mijloacele procedurale prevăzute, care condiționează desfășurarea unui proces echitabil. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu limitează, ci, din contră, reglementează dreptul de a recuza judecătorii în vederea asigurării imparțialității justiției.

18. Prin urmare, dispoziția legală criticată dă expresie dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, având în vedere și faptul că legiuitorul, prin reglementarea procedurii de soluționare a cererii de recuzare, a urmărit asigurarea respectării termenului rezonabil și a principiului accesului liber la justiție.

19. În continuare, referitor la susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate potrivit căreia formularea verbală a cererii de recuzare afectează solemnitatea ședinței, Curtea reține că aceasta nu poate fi susținută, câtă vreme cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afara cazurilor prevăzute de lege (art. 249 din Codul de procedură civilă), iar cei prezenți la ședința de judecată sunt datori să manifeste respectul cuvenit față de instanță și să nu tulbure buna desfășurare a ședinței de judecată [art. 23 alin. (1) din Cod].

20. În fine, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură reglementate, în conformitate cu competența constituțională, conferită de art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adriana Dumitriu în Dosarul nr. 22.363/4/2015 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 47 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 134

din 20 martie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. c)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionela Manea, Ecaterina Ionela Brișcă și Marinela Ionela Nedelescu în Dosarul nr. 17.986/236/2016/a1 al Judecătoriai Giurgiu — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 828D/2017.

2. La apelul nominal răspund autoarele excepției, reprezentate de domnul avocat Tiberius Bărbăciou, din cadrul Baroului București. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarelor excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. Se arată că textul criticat a mai făcut obiectul excepției de neconstituționalitate, excepțiile fiind respinse, ca neîntemeiate, și se solicită schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, pentru argumentele invocate în prezenta cauză. Se arată că prevederile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. II pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, garanția asistenței juridice obligatorii fiind extinsă de la faza judecătii și la faza camerei preliminare. Se susține că, în acest fel, textul criticat creează discriminare între persoanele care au calitatea de suspect sau inculpat în etapa urmăririi penale și cele care au calitatea de inculpat în etapa camerei preliminare și în cea a judecătii, în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani cu atât mai mult cu cât etapa camerei preliminare se poate finaliza cu restituirea dosarului la procuror. Un alt argument în sprijinul reconsiderării jurisprudenței Curții Constituționale invocate este acela al regândirii structurii procesului penal, conform Codului de procedură penală în vigoare. Se susține că, potrivit acestuia, etapa urmăririi penale nu mai este una formală, putându-se pronunța hotărâri penale de condamnare, exclusiv pe baza probelor administrate în etapa urmăririi penale, ca urmare a necontestării acestora sau a încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției. Se arată că, astfel, se poate ajunge la situația pronunțării unei hotărâri de condamnare, în situațiile anterior menționate, fără ca inculpatul

să fi beneficiat de asistență juridică în etapa urmăririi penale. Se mai susține că lipsa garanției dreptului la apărare analizată nu poate fi acoperită de prevederile art. 90 lit. b) din Codul de procedură penală, întrucât, în practică, acestea nu sunt aplicate decât în mod excepțional. Pentru aceste motive, se susține încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi, la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la apărare.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că textul criticat a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, în repetate rânduri, ocazii cu care Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate invocate, ca neîntemeiate. Se susține că dreptul la asistență juridică obligatorie nu trebuie confundat cu dreptul la apărare, cel dintâi nefiind garantat constituțional în orice fază a procesului penal. Se arată că legiuitorul este cel care are atribuția de a stabili cazurile în care dreptul la asistență juridică obligatorie este garantat. Se susține că nu există elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții Constituționale în materia analizată și se solicită menținerea acestei jurisprudențe. Se mai arată că inculpatul are posibilitatea de a-și angaja un apărător ales pe tot parcursul procesului penal, aspect ce reprezintă o garanție a dreptului la apărare. Se susține că, prin modificarea prevederilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, prin art. II pct. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, legiuitorul a corelat textul criticat cu prevederile art. 344 alin. (3) din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 9 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 17.986/236/2016/a1, **Judecătoria Giurgiu — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionela Manea, Ecaterina Ionela Brișcă și Marinela Ionela Nedelescu, într-o cauză aflată în stadiul procesual al camerei preliminare.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține că neasigurarea asistenței juridice obligatorii, în cursul urmăririi penale, pentru infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, în condițiile asigurării acestui drept în cursul procedurii în cameră preliminară și al judecătii, pentru aceleași categorii de infracțiuni, nu poate fi justificată din punct de vedere constituțional, având în vedere că și urmărirea penală reprezintă o etapă a procesului penal. Se susține că urmărirea penală este de o însemnătate majoră, întrucât probele administrate în această fază constituie unicul temei al pronunțării unei hotărâri judecătorești, în cazul recunoașterii învinuirii, conform art. 375 și art. 377 din Codul de procedură penală, și în cel al necontestării probelor, potrivit art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală. Se arată că dispunerea, în condițiile reglementate prin dispozițiile procesual penale anterior

enumerare, unor condamnări la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, în lipsa asigurării asistenței juridice obligatorii în etapa urmăririi penale, este de natură a încălca dreptul la apărare al persoanei condamnate. Se susține că, pentru a nu fi lipsit de conținut, dreptul la apărare trebuie garantat, în etapa urmăririi penale, în condiții similare garantării sale în etapa camerei preliminare și în cea a judecării. Se arată, totodată, că în lipsa garantării dreptului la apărare, prin asigurarea asistenței juridice obligatorii, în etapa urmăririi penale, pentru infracțiunile prevăzute la art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, dreptul la un proces echitabil devine iluzoriu, întrucât o astfel de reglementare încalcă principiul egalității armelor, opunând suspectului sau inculpatului, care este lipsit de asistență juridică de specialitate, organele statului, aflate pe o poziție dominantă, consolidată prin specializarea juridică a acestora și prin rolul de coordonare pe care îl au, în etapa procesului penal analizată. Se mai susține că dispozițiile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală contravin principiului egalității în drepturi, întrucât creează discriminare între persoanele care au calitatea de suspect sau inculpat, aflate în cursul urmăririi penale, care sunt acuzate de săvârșirea unor infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, și persoanele acuzate de săvârșirea unor infracțiuni din aceeași categorie, aflate în etapa camerei preliminare sau a judecării, prin asigurarea, doar în cazul celor din urmă, a asistenței juridice obligatorii. Se susține că această diferență de tratament juridic nu poate fi justificată, întrucât persoanele anterior menționate se află în situații similare.

7. Judecătoria Giurgiu — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere, în acest sens, la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 328 din 24 mai 2016, prin care instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcându-se trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 328 din 24 mai 2016, prin care excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală a fost respinsă, ca neîntemeiată.

10. Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Se arată că textul criticat a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la critici similare, și că își menține punctele de vedere reținute în deciziile Curții Constituționale nr. 461 din 28 iunie 2016 și nr. 506 din 5 iulie 2016.

11. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autoarelor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Asistența juridică este obligatorie: [...] c) în cursul procedurii în cameră preliminară și în cursul judecării în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani*”.

14. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) teza întâi privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțate, în acest sens, Decizia nr. 328 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 10 august 2016, și Decizia nr. 461 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 25 noiembrie 2016, prin care excepția de neconstituționalitate invocată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

16. Prin Decizia nr. 328 din 24 mai 2016, Curtea a constatat că dispozițiile art. 90 lit. b) și lit. c) din Codul de procedură penală reglementează două cazuri de asistență juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului, și anume cazul în care organul judiciar apreciază că suspectul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, respectiv cazul în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, iar cauza se află în cursul judecării. Art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală instituie în sarcina organului judiciar obligația de a asigura prezența unui avocat din oficiu, dacă suspectul sau inculpatul nu și-a ales un avocat, în cazurile în care asistența juridică este obligatorie. Respectarea de către organul judiciar a acestei obligații este garantată prin intermediul art. 281 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care sancționează cu nulitatea absolută încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența juridică este obligatorie. Dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, nulitatea se constată până la încheierea procedurii în camera preliminară, potrivit art. 281 alin. (4) lit. a) din Codul de procedură penală.

17. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 90 lit. b) și lit. c) și ale art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală nu aduc nicio atingere dreptului la apărare consacrat de prevederile art. 24 din Constituție, având în vedere că dreptul la apărare nu poate fi confundat cu dreptul la asistență juridică obligatorie. Primul este garantat în toate cazurile, iar cel de-al doilea este creat de legiuitor, care stabilește și cazurile în care consideră că este necesar. Așadar, de vreme ce Legea fundamentală garantează dreptul la apărare, iar nu și pe cel la asistență juridică obligatorie, stabilirea cazurilor în care aceasta din urmă este obligatorie constituie atributul exclusiv al legiuitorului, așa cum a statuat Curtea printr-o bogată jurisprudență cu privire la dispozițiile art. 171 alin. 2, 3 și 4 din Codul de procedură penală din 1968, dispoziții cu un conținut similar cu cel al art. 90 lit. b) și lit. c) și al art. 91 alin. (1) din noul Cod de procedură penală (de exemplu, Decizia nr. 80 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 21 februarie 2006, Decizia nr. 600 din 21 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 24 octombrie 2006, Decizia nr. 62 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 25 februarie 2008, Decizia nr. 102 din 14 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2008, Decizia nr. 312 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 17 aprilie 2008, Decizia nr. 771 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 588 din 5 august 2008, Decizia nr. 834 din 22 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 30 iulie 2010, Decizia nr. 313 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 12 aprilie 2011, și Decizia nr. 970 din 12 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 din 26 august 2011).

18. Prin urmare, Curtea a reținut că nu se poate susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale numai pentru că nu prevăd că asistența juridică este obligatorie în toate cazurile, câtă vreme exercitarea dreptului la asistență juridică este garantată. Dreptul la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, se referă la asistența juridică facultativă, iar excepțiile de la această regulă pot fi stabilite în mod exclusiv de legiuitor. În cazurile în care legea impune asistența juridică obligatorie a suspectului sau inculpatului, apărarea are valoarea unei instituții de cert interes social, care funcționează atât în favoarea suspectului și a inculpatului, cât și în vederea asigurării unei bune desfășurări a procesului penal, în considerarea unor situații speciale ce rezultă din însăși enumerarea cuprinsă în textul de lege.

19. Totodată, Curtea a reținut și faptul că tocmai norma cuprinsă în art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală — care este mai favorabilă decât norma corespondentă din art. 6 paragraful 3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ce prevede dreptul acuzatului de a se apăra el însuși sau de a fi asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, de a fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer —, asigură inculpatului un apărător din oficiu atunci când acesta nu are posibilitatea să beneficieze de serviciile unui avocat ales, iar asistența juridică este obligatorie, și anume în cazurile stabilite de art. 90 din Codul de procedură penală.

20. Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu îngăduiesc nici dreptul subiecților procesuali interesați de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor lor legitime și de a se prevala, în tot cursul procesului penal, de toate garanțiile care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil, potrivit art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

21. De asemenea, Curtea nu a putut reține nici critica adusă dispozițiilor art. 90 lit. b) și lit. c) și ale art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală cu privire la pretinsa încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, câtă vreme dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără discriminări pe considerente arbitrare. Astfel, incidența dispozițiilor art. 90 lit. b) și lit. c) și ale art. 91 alin. (1) din Codul

de procedură penală nu este determinată de o anumită calitate, orice suspect sau inculpat beneficiind de asistență juridică din oficiu dacă nu are avocat ales și se află într-una dintre situațiile reglementate de art. 90 lit. b) și lit. c) din Codul de procedură penală, având în vedere că principiul egalității presupune un tratament identic pentru toate persoanele aflate în aceeași situație juridică, iar nu uniformizarea situațiilor în care se poate afla o persoană.

22. În fine, Curtea a reținut că nu se poate susține că legiuitorul lasă la aprecierea discreționară a procurorului existența în concret a ipotezei vizate de art. 90 lit. b) din Codul de procedură penală, câtă vreme circumstanțele de natură a-l împiedica pe suspect sau inculpat să își facă singur apărarea pot să fie dovedite în fața judecătorului de cameră preliminară și să atragă nulitatea actelor de procedură efectuate în cursul urmăririi penale, dacă judecătorul apreciază că, în raport cu aceste circumstanțe, era necesară desemnarea unui avocat din oficiu. Altfel spus, modul de interpretare și aplicare de către organul judiciar a dispozițiilor art. 90 lit. b) și lit. c) și ale art. 91 alin. (1) din Codul de procedură penală nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, fiind de competența instanțelor judecătorești.

23. Întrucât, până în prezent, nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

24. Distinct de cele reținute prin jurisprudența mai sus analizată, Curtea constată că persoanele care au calitatea de suspect sau inculpat în cursul urmăririi penale și cele care au calitatea de inculpat în cursul judecății se află în situații juridice diferite, chiar dacă sunt acuzate de săvârșirea unor infracțiuni din aceeași categorie, respectiv infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani sau detențiunea pe viață, diferență determinată de specificul celor două etape procesuale invocate și de drepturile și obligațiile diferite pe care părțile procesului penal le au în cadrul acestora. Aceste aspecte justifică acordarea de către legiuitor a unui regim juridic diferit sub aspectul asigurării asistenței juridice din oficiu, fără ca, în acest fel, textul criticat să contravină prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Cu toate acestea, astfel cum s-a reținut prin jurisprudența mai sus invocată, în cursul urmăririi penale, persoanele în sarcina cărora este reținută săvârșirea unor infracțiuni din categoria anterior menționată au dreptul de a-și angaja un avocat, fiindu-le asigurat, conform aceleiași jurisprudențe, dreptul la apărare.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionela Manea, Ecaterina Ionela Brișcă și Marinela Ionela Nedelescu în Dosarul nr. 17.986/236/2016/a1 al Judecătoriei Giurgiu — Secția penală și constată că dispozițiile art. 90 lit. c) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Giurgiu — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind prevenirea, pregătirea și răspunsul în caz de situații de urgență pentru categoria de pregătire pentru urgență IV și categoria de pregătire pentru urgență VI

În conformitate cu prevederile:

— art. 7 alin. (7) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.627/2003, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere:

— art. 5 din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentul privind gestionarea situațiilor de urgență specifice riscului nuclear sau radiologic, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne și al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare nr. 61/113/2018,

luând în considerare Directiva 2013/59/Euratom a Consiliului din 5 decembrie 2013 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția împotriva pericolelor prezentate de expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind prevenirea, pregătirea și răspunsul în caz de urgență pentru categoria de pregătire pentru urgență IV și categoria de pregătire pentru urgență VI, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*

Prezentul ordin transpune art. 17 alin. (3) și (4), art. 53 alin. (4) și art. 98 alin. (1) din Directiva 2013/59/Euratom a Consiliului din 5 decembrie 2013 de stabilire a normelor de securitate de bază privind protecția împotriva pericolelor prezentate de expunerea la radiațiile ionizante și de abrogare a Directivelor 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom și 2003/122/Euratom, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 13/1 din 17 ianuarie 2014.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,
Rodin Traicu

București, 27 iunie 2018.

Nr. 147.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**pentru modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului transporturilor nr. 342/2017
privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile și serviciile specifice
asigurate de Școala Superioară de Aviație Civilă**

Ținând cont de Referatul Direcției transport aerian nr. 15.975 din 16 aprilie 2018,

luând în considerare Hotărârea Consiliului de conducere al Școlii Superioare de Aviație Civilă nr. 4 din 4 aprilie 2018 prin care se avizează Nota de fundamentare privind aprobarea unor tarife practicate de Școala Superioară de Aviație Civilă, având în vedere dispozițiile art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1999 privind înființarea Școlii Superioare de Aviație Civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 352/2003,

în temeiul prevederilor art. 4 lit. y) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (1) pct. 31 și art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului transporturilor nr. 342/2017 privind aprobarea tarifelor pentru prestațiile și serviciile specifice asigurate de Școala Superioară de Aviație Civilă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 6 aprilie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La partea I „Tarifele pentru cursurile de pregătire a personalului navigator”, pozițiile 4, 10 și 30 se modifică și vor avea următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea cursului	Codul	Tarif (euro)	Unitatea de măsură
„4.	Curs de pregătire pilot particular pe avion CESSNA	PPL (A)-CES	9.965	euro/persoană
10.	Oră zbor instruire avion CESSNA 172	IZ-CES	165	euro/oră
30.	Curs calificare clasa SEP land (CESSNA 172)	CR-CES	1.363	euro/persoană”

2. La partea I „Tarifele pentru cursurile de pregătire a personalului navigator”, după poziția 41 se introduc trei noi poziții, pozițiile 42—44, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea cursului	Codul	Tarif (euro)	Unitatea de măsură
„42.	Curs de pregătire pilot particular pe avion TECNAM	PPL (A)-TEC	8.305	euro/persoană
43.	Oră zbor instruire avion TECNAM P2008	IZ-TEC2008	130	euro/oră
44.	Curs de calificare clasa SEP land (TECNAM P2008)	CR-TEC	1.118	euro/persoană”

Art. II. — Școala Superioară de Aviație Civilă va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

București, 22 iunie 2018.

Nr. 1.122.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**pentru completarea anexei nr. 3 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 517/2016
pentru aprobarea de proceduri aferente unor module care fac parte din procedura de funcționare
a sistemului național de raportare — Forexebug**

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 3 „Procedura privind modulul «Înregistrarea angajamentelor legale și angajamentelor bugetare în sistemul de control al angajamentelor»” la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 517/2016 pentru aprobarea de proceduri aferente unor module care fac parte din procedura de funcționare a sistemului național de raportare — Forexebug, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 21 aprilie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **După articolul 5 se introduc două noi articole, articolele 6 și 7, cu următorul cuprins:**

„Art. 6. — (1) În cazul în care entitățile publice se află în una dintre situațiile de forță majoră sau de caz fortuit, așa cum acestea sunt definite în legislația vigoare, se va proceda conform cu art. 33 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2013 privind adoptarea unor măsuri fiscal-bugetare pentru îndeplinirea unor angajamente convenite cu organismele internaționale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 25/2014, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În cazul plăților dispuse în condițiile art. 33 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/2013 privind adoptarea unor măsuri fiscal-bugetare pentru îndeplinirea unor angajamente convenite cu organismele internaționale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 25/2014, cu modificările și completările ulterioare, pot fi utilizate coduri de angajament unice care se stabilesc în următoarea structură:

a) ZZZZZZZZZZ, pentru operațiuni care se dispun în cazul în care bugetul de venituri și cheltuieli aprobat potrivit legislației în vigoare nu a putut fi depus în sistemul național de raportare Forexebug ca urmare a faptului că funcționalitățile acestuia nu pot fi accesate;

b) YYYYYYYYYY, pentru operațiuni care se dispun în cazul în care funcționalitățile sistemului național de raportare Forexebug nu pot fi accesate, dar bugetul de venituri și cheltuieli aprobat potrivit legislației în vigoare a putut fi depus în sistemul național de raportare Forexebug și a fost declarat valid de sistem.

Art. 7. — (1) Formularul «Notă contabilă corecție CAB», anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta procedură, și instrucțiunile pentru completarea și utilizarea acestuia pot fi descărcate prin accesarea «Punctului unic de acces» de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice — Sistemul național de raportare Forexebug sau pot fi puse la dispoziție de către

unitatea teritorială a Trezoreriei Statului la care este arondată entitatea publică. Formularul «Notă contabilă corecție CAB» se completează electronic.

(2) Formularul «Notă contabilă corecție CAB», aprobat prin prezenta procedură, se utilizează numai pentru efectuarea corecției codurilor de angajament din sistemul de control al angajamentelor, astfel:

a) în cazul plăților, corecția se efectuează numai în cadrul aceluiași cont de cheltuieli bugetare;

b) în cazul încasărilor, corecția poate fi efectuată atât în cadrul aceluiași cont de cheltuieli bugetare, cât și în relația cu conturile de cheltuieli bugetare, de venituri bugetare sau de disponibilități cărora sumele respective se cuvin.

(3) Entitățile publice au obligația ca, înainte de completarea formularului «Notă contabilă corecție CAB», să verifice și să descarce/să solicite unității teritoriale a Trezoreriei Statului ultima versiune a formularului electronic respectiv.

(4) Completarea elementelor din formularul electronic «Notă contabilă corecție CAB» se efectuează de către entitatea publică în vederea corectării plăților/încasărilor din sistemul de control al angajamentelor, astfel:

a) în rubrica «Număr» se înscrie numărul Notei contabile corecție CAB atribuit de entitatea publică;

b) în rubrica «Data» se înscrie data calendaristică a întocmirii Notei contabile corecție CAB;

c) rubrica «Suma» se va completa automat la finalizarea Notei contabile corecție CAB; totalul sumelor înscrise în formular trebuie să fie 0 (zero);

d) în rubrica «Denumire entitate publică» se înscrie denumirea integrală, fără abrevieri, a entității publice;

e) în rubrica «Cod de înregistrare fiscală» se înscrie codul de identificare fiscală al entității publice;

f) rândul 1 din formularul «Nota contabilă corecție CAB» se va completa cu stornarea operațiunii pentru care se realizează corecția după cum urmează:

f1) în rubrica «Simbol cont» se completează contul pentru care se efectuează corecția conform extrasului de cont;

f2) în rubrica «Cod program» se înscrie codul de program pentru care se efectuează corecția, conform extrasului de cont;

f3) în rubrica «Cod angajament» se înscrie codul de angajament pentru care se efectuează corecția, conform extrasului de cont;

f4) în rubrica «Indicator angajament» se înscrie indicatorul de angajament pentru care se efectuează corecția, conform extrasului de cont;

f5) în rubrica «Nr. ref. operațiune inițială» se completează numărul de referință unic atribuit de trezorerie operațiunii pentru care se efectuează corecția, conform extrasului de cont;

f6) în rubrica «Data operațiune inițială» se înscrie data aferentă operațiunii inițiale pentru care se solicită corecția, conform extrasului de cont;

f7) în rubricile «Sumă debit»/«Sumă credit» se va completa doar una dintre cele două coloane, cu valoarea negativă, a operațiunii care se dorește a fi corectată. În coloana necompletată («Sumă debit» sau „Sumă credit») va fi înscrisă automat valoarea 0 (zero);

f8) în rubrica «Explicații» se înscriu informații despre corecția efectuată;

g) rândurile 2—10 din formularul «Notă contabilă corecție CAB» se completează cu informațiile operațiunilor corecte, astfel:

g1) în rubrica «Simbol cont» se completează:

— în cazul în care se efectuează corecția unei plăți — cu simbolul contului precizat la lit. f1);

— în cazul în care se efectuează corecția unei încasări — cu simbolul contului corect sau cu simbolul contului precizat la lit. f1) dacă operațiunea de încasare efectuată este aferentă aceluiași cont;

g2) în rubrica «Cod program» se înscrie codul de program pentru care se dispun operațiunile corecte de către entitățile publice care au cuprins programe în bugetele aprobate potrivit prevederilor legale în vigoare. În cazul operațiunilor aferente unor cheltuieli bugetare pentru care nu sunt aprobate programe, rubrica «Cod program» se completează cu «0000000000»;

g3) în rubrica «Cod angajament» se completează numărul unic generat de sistemul de control al angajamentelor;

g4) în rubrica «Indicator angajament» se înscrie codul generat de sistemul de control al angajamentelor aferent angajamentului completat în rubrica «Cod angajament»;

g5) rubrica „Nr. ref. operațiune inițială” nu se completează;

g6) rubrica «Data operațiune inițială» nu se completează;

g7) în rubricile «Sumă debit»/«Sumă credit» se va completa doar una dintre cele două coloane cu valoarea pozitivă a operațiunii corecte. În coloana necompletată («Sumă debit» sau «Sumă credit») va fi înscrisă automat valoarea 0 (zero);

g8) în rubrica «Explicații» se va completa cu informații privind justificarea operațiunii efectuate;

h) în rubrica «Entitate publică — semnătura și ștampila» persoanele autorizate din cadrul entităților publice care dispun plăți din conturile deschise la Trezoreria Statului semnează și aplică amprenta ștampilei conform fișelor cu speciamentele de semnături depuse la unitățile Trezoreriei Statului.

(5) Se va întocmi câte o «Notă contabilă corecție CAB», pentru fiecare operațiune de plată/încasare care face obiectul corecției din sistemul de control al angajamentelor.

(6) După completarea formularului «Notă contabilă corecție CAB» potrivit precizărilor de la alin. (4) lit. a)—g), se selectează butonul «VALIDARE NOTĂ CONTABILĂ» în scopul validării datelor introduse.

a) În situația în care nu se identifică erori în completarea formularului «Notă contabilă corecție CAB» și se afișează mesajul de confirmare a corectitudinii datelor introduse, se salvează și se printează formularul în vederea prezentării acestuia la unitatea Trezoreriei Statului;

b) În situația în care se identifică erori în completarea formularului «Notă contabilă corecție CAB», se afișează o listă de erori pe care entitatea publică urmează a le corecta. După corectarea acestora se procedează potrivit lit. a).

(7) Nota contabilă corecție CAB se depune de către entitățile publice la unitățile Trezoreriei Statului în timpul programului de funcționare al acestor unități.

(8) Notele contabile corecție CAB depuse de către entitățile publice la unitățile Trezoreriei Statului potrivit alin. (7) vor fi însoțite obligatoriu de anexa nr. 2 «Solicitare corecții în aplicația control angajamente bugetare (CAB)» care face parte integrantă din prezenta procedură, întocmită în două exemplare. Ambele exemplare ale anexei nr. 2, care se prezintă la unitățile Trezoreriei Statului, se semnează de către ordonatorul de credite și de către conducătorul compartimentului financiar contabil, din care, un exemplar se semnează de către unitatea Trezoreriei Statului și se restituie persoanei delegate să depună/să ridice documente, iar celălalt exemplar se reține de către unitatea Trezoreriei Statului în vederea arhivării.

(9) Răspunderea privind corecțiile efectuate potrivit prevederilor prezentului articol revine exclusiv entităților publice care dispun efectuarea operațiunilor respective.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

NOTĂ CONTABILĂ CORECȚIE CAB

NCC_CAB_A1.0.01

Cod de bare

Număr Data Suma lei, adică: leiDenumire entitate publică: Cod de înregistrare fiscală:

Nr. rd.	Simbol cont	Cod program	Cod angajament	Indicator angajament	Nr. ref. operațiunea inițială	Data operațiune inițială	Sumă debit	Sumă credit	Explicații
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
Entitate publică									
Unitatea de trezorerie Primire/Acceptare									
VALIDARE NOTĂ CONTABILĂ									
Semnătura și ștampila									
Semnătura									

Denumire entitate publică

Cod de identificare fiscală

Nr. /Data

Către:

Trezoreria

Solicitare corecții în aplicația „Control angajamente bugetare”

În vederea efectuării corecțiilor operațiunilor eronate din aplicația „Control angajamente bugetare” vă rugăm să procesați următoarele note contabile de corecție CAB:

1. Nota contabilă corecție CAB nr. din data de

2. Nota contabilă corecție CAB nr. din data de

.....
Nume, prenume

Ordonator de credite

Conducătorul Compartimentului financiar-contabil

Semnătura:

Data:

Loc ștampilă

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

